

R K T. Ž U P A P O H O D A B. D. M. MARIJA GORICA

God. X.

Br: 23

11. veljače 2024.

Šesta nedjelja „kroz godinu“

Ozdravljenje neizlječive bolesti, o čemu smo upravo čuli u evanđelju, ostavilo je snažan dojam najprije na bolesnika, a onda i na sve druge koji su to vidjeli. Sve što je Isus učinio bio je jedan jednostavan dodir i nekoliko izgovorenih riječi. Naočigled svih prisutnih guba je u samo nekoliko sekundi nestala s tijela bolesnog čovjeka. Riječ je o neviđenom čudu, koje potvrđuje da Isus nije tek običan čovjek. On liječi snagom koja dolazi odozgo, koja je nadnaravna i koja potvrđuje njegovu vlast nad svime što postoji.

Guba je bila neizlječiva bolest, koja je napadala čovjekovo tijelo tako da ga je postupno uništavala. Udovi su propadali, bol je bila strašna, a zbog fizičke deformacije ljudi su postajali neprepoznatljivi. Budući da su se svi bojali ove bolesti, zaražene su udaljavali od mjesta gdje su se ljudi okupljali. Kako stoji zapisano u Levitskom zakoniku, gubavci su morali hodati raščupane kose i razderane odjeće. Ako bi im se itko približavao, morali su izdaleka vikati: „Nečist! Nečist!“. Važno je razumjeti da je narod jednu tako tešku bolest doživljavao kao posljedicu grešnog ponašanja. Zato u ovome čudu što ga Isus čini želimo uočiti puno dublju i snažniju objavu od pukog fizičkog ozdravljenja.

Prizor u kojem se gubavac baca pred Isusa i moli ga za ozdravljenje ostavlja nas zatečene. Da bi uopće došao do Isusa, morao je prekršiti sve zakonske propise koji jasno kažu da se osoba oboljela od gube nikome ne smije približavati. Ovdje prepoznajemo količinu vjere kojom gubavac pristupa Isusu. Iskrenoj vjeri nikada ne bi trebali smetati zakonski okviri. Takva vjera jasno govori da je unatoč izvanjskim zabranama važno doći pred Isusa i moliti ga za oslobođenje. Ovaj gubavac kaže: „Ako hoćeš, možeš me očistiti“. Možda je bio pripremio dulji govor s dodatnim objašnjenjima, možda je i računao na to da će se nekako morati opravdati što je došao među ljude, ali u trenu u kojem kleči pred Isusom ništa od ovoga više nije bilo važno. Svoju molbu potpuno je sveo na zaziv pun jednostavnosti, povjerenja i finoće. To je snažna molitva koja dolazi iz srca!

Isus nije bježao od njega. Zapravo je bio ganut njegovom vjerom. Najprije ga je dotaknuo i na njegovu jednostavnu molbu isto tako odgovorio jednostavnim riječima: „Hoću, budi čist!“

Normalna reakcija svakoga čovjeka pred kojega bi došao gubavac bila bi zaprepaštenje i bježanje. Isus čini drugačije od drugih već time što ostaje miran, a fizičkim dodirima i riječima ozdravljenja potvrđuje dostojanstvo ovog odbačenog čovjeka i vraća mu pripadnost Božjem narodu. „Više nisi izoliran. Opet si jednak svima ostalima“.

Ovaj nas događaj ohrabruje na putu prema našem nutarnjem ozdravljenju od grijeha u koje smo upali. Počinjenim se grijehom uvijek udaljavamo iz zajedništva vjere. Ako nemamo volju napustiti svoje grešno stanje, uskraćujemo si sudjelovanje u zajedništvu Kristova Tijela i Krvi. Gubavac koji je prišao Isusu molio ga je da ga očisti od gube. Ako doista i mi želimo prići Kristu, trebamo doći takvi kakvi jesmo – odbačeni zbog svoga grijeha.. No, da bismo doživjeli istinsko ozdravljenje i povratak u zajednicu, važno je moliti ga da nas od toga grijeha oslobodi. Gubavac zasigurno nije htio da nakon susreta sa Isusom ostane gubav niti da mu se guba kasnije vrati. Tražio je potpunu slobodu. Tako činimo i mi kad dolazimo pred Isusa. Krist je naša jedina nada. Potražimo ga i kleknimo pred njega moleći ga da izliječi naše bolesti. Amen!

Iz života župe

Ovaj tjedan ulazimo u posvećeno korizmeno vrijeme. U srijedu je pepelnica ili čista srijeda, zapovijedani post i nemrs. Počinje pokorničko vrijeme u kojem razmišljamo o Isusovoj mucij, smrti i uskrsnuću za naše spasenje. U tome vremenu je osobito lijepa pobožnost Križnoga puta. Od srca Vas sve pozivam na zajedničku pobožnost Križnoga puta u petak u 17 sati i svake nedjelje u 10 i 40 u župnoj crkvi. Budući da je već sada znatno duži dan, od ponedjeljka, 19. veljače svakodnevno će u našoj crkvi biti misa u 18 sati. To znači da će i križni put od petka, 23. veljače biti u 18 sati. Molim sve da se uključe! Osobito školska djeca! Svi koji imaju nastavu prije podne mogu doći poslije podne na pobožnost Križnoga puta. Svaku korizmenu nedjelju pobožnost Križnoga puta započinjemo u 10,40 i nastavljamo sa svetom misom, tako da lijepo molim sve koji inače dolaze na poldanjicu u 11, da u Korizmi budu u našoj crkvi u 10,40. Svi prvopričesnici mogu sudjelovati u ministrantskim haljinama u pobožnosti Križnoga puta i nositi križ i baklje! Oni koji će biti redoviti na pobožnosti križnoga puta, bit će nagrađeni nagradnim izletom!

Kroz cijelu Korizmu i ove ćemo godine skupljati jaja i brašno koje ćemo pred Uskrs darovati onima koji skrbe za nezbrinutu djecu. To su domovi i ustanove i u našoj blizini koji su uvijek ovisni o donacijama dobrih ljudi. Zato vas molim da se svojim darom uključite u ovu akciju. Kad god dolazite u crkvu možete ponijeti koje jaje ili samo kilu brašna, na taj način opet ćemo skupiti lijepu količinu za potrebite. Mi tim darom nećemo biti ništa siromašniji, a itekako ćemo Uskrs učiniti ljepši onima kojima ćemo skupljeno darovati.

Događanja

U korizmenim danima imamo puno slobodnih nakana za Vaše pokojne! Nemojte zaboraviti na važne datume u životu vaših pokojnika: godišnjice, rođendane, imendane. Upišite na vrijeme za njih svete mise; više za naše pokojne ne možemo učiniti.

Žalosno je što velika većina ljudi koji dođu nekome na sprovod, ne ostaju na svetoj misi. Zbog tih 15 minuta nitko neće nikamo zakasniti! A to je sastavni dio sprovoda! Nažalost, često se događa da je na sprovodu veliko mnoštvo ljudi, a na misi zadušnici ostaje tek desetak ljudi. Često se ti ljudi srame ili ne znaju ni odgovarati na misi, a da ostane većina onih koji su na groblju, misa bi bila potpunija i vrjednija!

3.

Niz korizmenih nedjelja u liturgiji Crkve vjerniku, između ostalog, pomaže dublje ulaziti u značenje otajstva Kristove, ali i vlastitih patnji. No, nije samo spasenje tema korizmenog razlučivanja. Nužno je uvidjeti važnost razlučivanja njezinih uzroka. Današnja čitanja u tome smislu pomažu uvidjeti neke od njih. Dok za Današnja čitanja u tome smislu pomažu uvidjeti neke od njih. Dok za tolike patnje tijekom života osoba nije sama direktno odgovorna, za tolike druge uzroci se često nalaze upravo u slobodnoj volji i životnim izborima svakoga od nas. Takvo stanje stvari biblijska povijest potvrđuje od davnih dana. Važno je stoga razlučivati istinske uzročnike patnje i znati prepoznati i prihvatiti i vlastitu odgovornost u njima. Vrlo je lako u tome pogledu upasti u stupicu svaljivanja krivnje za vlastitu bol samo na nekoga drugoga ili na nešto drugo. Istinsko korizmeno razlučivanje želi nam pomoći u dubljem poznavanju sebe i svih onih prilika u kojima smo sami odgovorni za vlastitu, ali i patnju koju prouzrokuje drugima.

Preispitivanje ponašanja i njegovih posljedica kao preduvjet obnove:

Druga Knjiga Ljetopisa u odlomku izdvojenom kao današnje prvo čitanje uočava strahotu posljedica ljudskog ponašanja. Riječ je o ponašanju naroda, ali i njegovih religijskih poglavara. Iako su mu dobro poznate Božanske staze, narod izabire neke druge putove, slijedeći izbore koji nisu u skladu s Božjim planom. Događa se to i na osobnoj i na zajedničarskoj razini. Plod takvog ponašanja biblijski pisac vidi u propasti i sužanjstvu – događaju koji će u prvome tisućljeću pr. Krista biti jednom od najvećih tragedija naroda. Trauma toga događaja duboko će se upisati u kolektivnu svijest naroda. Psalam 137 u tome pogledu dodatno ističe dubinu jada naroda koji za vlastitom zemljom plače u tuđini. Riječi psalma u isto vrijeme očito odaju i namjeru preispitivanja ponašanja naroda i njegovih posljedica.

Ipak, posljedice na kraju mogu biti i pozitivne ukoliko narod promijeni način vlastitog življenja i odnosa prema Bogu i bližnjima. Drugim riječima, uvijek kada se osoba i zajednica istinski okrenu Bogu i življenju ideala koji vode k njemu, život se obnavlja i unaprjeđuje. Tragični trenuci ponekad su jedini način da i osoba i zajednica uvide dubinu vlastitih zastranjenja. No, ti trenuci za Boga nisu ni problem ni kraj. Ukoliko osoba želi surađivati s njim, Bog će je uvijek voditi dalje od njezinih boli i patnji prema novim horizontima sretnijeg života.

Ulomak iz Poslanice Efežanima koji kao drugo čitanje ističe današnja liturgija na malo drugačiji način potvrđuje već uočene postavke o posljedicama ljudskog ponašanja. Pisac ove poslanice u duhovnoj smrti prepoznaje mogući krajnji ishod ljudskih grijeha, ali pritom sve stavlja u kontekst govora o prvenstvu milosti. Kada god se čovjek otvara milosti Božjoj i surađuje s njom, ne samo da ostaje na putu spasenja, već postaje dionik iskustva neizmjernog bogatstva milosti. Upravo tome treba usmjeriti i sve korizmene napore; svi oni u konačnici smjeraju iskustvu ostvarenog i osmišljenog života u ozračju neizmjernog Božjeg duhovnog vodstva.

Razotkrivanje kao poziv na sazrijevanje: Vrhunac današnje poruke treba prepoznati u odlomku Ivanova evanđelja koji u svome prvome dijelu Krista uzdignutog na križ ističe kao znak i mjeru razlučivanja svega života i to u vidu ljudskog spasenja. Razotkrivanje ljudskog ponašanja u odnosu prema Bogu i bližnjima u konačnici je cjelovito ostvarivo pod prizmom Kristove svjetlosti. Budući da Isus dolazi u vidu spasenja, to je razotkrivanje poziv ljudima na duhovno i moralno sazrijevanje. Nakana je Kristova u konačnici samo jedna: spasenje čovjeka i svijeta. Upravo je zato važno Krista u vlastitome životu prepoznati i kao kriterij i mjerilo razlučivanja sebe i svih svojih postupaka budući da je tek u svjetlu Krista moguće istinski prepoznati putove dobra i ljubavi.

U kontekstu naznačene poruke Korizmu je važno prepoznati kao vrijeme koje pomaže u uočavanju važnosti djela dobrote i svjetlosti. U vjerskome životu nije dovoljno tek

4.

razotkrivanje onoga što je loše; to je tek prvi korak. Istinska Korizma znači započinjanje nečega novoga; započinjanje novih napora oko ostvarivanja dobra. Činiti djela u skladu s Božanskom svjetlošću zapravo znači činiti djela Kristova. Korizma je poseban poziv usklađivanja vlastitog života s Kristovim. Razlučivanje vlastita života u svjetlu Kristova Otajstva osobu usmjeruje prema uvijek novim oblicima i modelima ponašanja sličnima onima koje je Isus prakticirao. U tome bi pogledu Korizmu trebalo iskoristiti ne samo u vidu preispitivanja pogrešaka, već u prvome redu u vidu usklađivanja vlastitog načina življenja s Isusom.

Duhovni kutak

Ti si me, Gospodine, podnosio sve ove godine, sa svim mojim grijesima, i unatoč tome bio si mi milosrdan.

Skretao sam s puta na sve moguće načine, ali odsad više neću grijesiti.

Tebe sam okrivljavao i bio sam nepravedan prema tebi, odsad više neću biti takav.

Odričem se grijeha, odričem se đavla, odričem se pokvarenosti, koja prlja moj dušu.

Oslobodi moju dušu od svega što se protivi tvojoj svetosti. Usrdno te molim, Gospodine, izbavi me od svakoga zla. Dođi sada, Isuse, dođi sada i nastani se u mojem srcu.

Oprosti mi Gospodine, i dopusti mi u Tebi se odmoriti. Jer ti si moj Otkupitelj i moja Svjetlost i samo se u tebe uzdam.

Odsad ću Te, Gospodine blagoslivljati u svako doba! Odričem se svakoga zla i svih drugih bogova i idola, jer ti si Svevišnji, nad svom zemljom, visoko, visoko nad bozima svima.

Svojom svemogućom rukom spasi me od bolesti, spasi me od zarobljavanja, izbavi me iz nevolje i pobijedi đavla, mojega neprijatelja.

Pohitaj mi, o moj Spasitelju, u pomoć!

Tko će mi dati da se smirim u Tebi?

Tko će mi dati da se smirim u tebi? Tko će mi dati da dođeš u moje srce i da ga opojiš?

Tada bih zaboravio svoja zla i prigrlio bih svoje jedino dobro: tebe.

Što si ti meni? Smiluj mi se da mogu govoriti.

A što sam tebi ja te mi zapovijedaš da te ljubim, i srdiš se na mene ako toga ne činim i prijetiš mi strašnim nevoljama?

A zar je mala nevolja već to ako te ne ljubim?

Ja o meni!

Reci mi po milosrđu svome, Gospodine, Bože moj, što si ti meni?

Kaži duši mojoj: Spasenje tvoje ja sam (Ps 35,3.)

Tako reci da čujem. Evo, uši srca moga pred tobom su, Gospodine;

Otvori ih i kaži duši mojoj: *Spasenje tvoje ja sam.* Hrlit ću za tim glasom i uhvatit ću te.

Ne skrivaj lice svoje od mene; umrijet ću, da mogu zauvijek živjeti i gledati te licem u lice. Amen!

Za samohranu majku petero djece, Nadu Paladu, doznao sam gledajući jedan katolički podcast u kojem je ona pričala svoje životno svjedočanstvo.

Govorila je s takvom radošću da mi se učinilo kao da slušam ženu koja je tek nedavno primila sakrament ženidbe. Zvučala je toliko vedro i neopterećeno, pomalo sanjarski i naivno, kao da tek započinje obiteljski život, nesvjesna svih izazova koje on donosi. Moram priznati da nisam mogao ni pomisliti da se iza njezinih velikih i toplih očiju i zvonka glasa krije teška životna priča žene koja je do sada ponijela čak nekoliko križeva. Najprije je u spontanom pobačaju izgubila blizance, nakon

5.

toga je u devetom mjesecu trudnoće rodila mrtvorođenoga sina, a prije pola godine ostala je udovica. Od tada samostalno i to bez zaposlenja, brine o petero djece, od kojih su dvoje starijih s dijagnozom autizma. Unatoč tome, kroz život korača s dubokom vjerom i nevjerojatnim optimizmom, potvrđujući tako drugima, koji očajavaju i pokleknu pod znatno manjim teretima, onaj redak iz Pavlove poslanice Filipljanima da „sve mogu u Onome koji me jača“.

Nada je rođena 1988. godine u Splitu. Odrasla je u Kaštel Lukšiću u tradicionalnoj katoličkoj obitelji, u kojoj se, kako kaže, „nisu njegovale posebne pobožnosti“, poput zajedničke obiteljske molitve, ali se nedjeljom redovito odlazilo na svetu misu. Tek je naknadno shvatila da je njezina majka svoju djecu redovito, ali nažalost bezuspješno, poticala na zajedničku molitvu te kasnije izmolila Nadino obraćenje. Nada nije bila onaj tip zanesene djevojke koja je sanjara o svojem vjenčanju, zamišljala buduću obitelj i svoju djecu. Jednostavno nije imala posebne planove za život. Pred kraj osnovne škole čak je razmišljala o duhovnom pozivu, što je povjerala časnoj sestri Terezini, koja je djelovala u župi Kaštel Lukšiću. Časna sestra ju je potom odvela na razgovor kod splitskih sestara franjevki. Nadu je ta želja vrlo brzo napustila, pa je nastavila mladenačkim životom. U prvom razredu srednje škole upoznala je mladića koji će joj kasnije postati suprug, i kojega uvijek naziva „svojim Stipom“. „Život je tako krenuo nekim drugim smjerom. Naravno da se duhovni poziv u tom trenutku izgubio, ali Gospodin je kasnije pronašao način da savije moja koljena, kaže Nada. Ali do toga ćemo doći tek kasnije. Još ćemo se neko vrijeme zadržati na događajima koji su prethodili Nadinom obraćenju. Premda je kao djevojčica voljela boraviti u crkvi, pomagati časnim sestrama u čišćenju i pjevati u crkvenom zboru, u srednjoj školi se polako počela odvajati od Crkve. „Pohađala sam srednju frizersku školu u Splitu. Tada su mi postali važniji izlasci s prijateljima i mojim Stipom. Nažalost, u tom razdoblju nitko od nas dvoje nije bio blizu Gospodina“, objašnjava.

Par je nakon četiri godine hodanja u brak stupio 2007. godine. Prvi sin Nikola rodio se 2009. godine, a dvije godine kasnije rodila se Klara, oboje djeca s dijagnozom autizma. „Bili smo mladi bračni par, sretno vjenčani, u ničemu nismo oskudijevali, i još nam se rodio sin... Stipe je bio pomorac na brodu i dobro je zarađivao. Onda su se pojavili prvi problemi. Naime, vrijeme je odmicalo, a moj Nikola nikako da progovori“... Zaredali su se brojni posjeti logopedu, defektologu i psihologu, pa je dječaku konačno, u trećoj godini života, dijagnosticiran autizam. „Moram priznati da sam se s time relativno dobro nosila. Vjerovala sam da će mu terapije pomoći. Stvarno sam bila mirna i bezbrižna. Uopće nisam klonula ili bila razočarana“. Kod male Klare su znatno prije, već u drugoj godini života, primijetili zastoj u razvoju te shvatili da i ona ima istu dijagnozu. „Premda tada nismo bili u vjeri, mi smo prihvatili da je Gospodin takve stvorio. Nismo se međusobno optuživali, niti smo preispitivali Božju volju, nego smo ih jednostavno prihvatili kao našu ljubljenu djecu“, kaže. Bez obzira na iskustvo s Nikolom i Klarom, Paladi su ostali otvoreni životu, pa im se 2016. godine rodio zdrav dječak Emanuel. Nada je 2015. kupila Sveto pismo. „Čitajući Božju riječ, osjetila sam posebnu milost i počela se otvarati za Gospodina. U Bibliji sam pronašla utjehu za sve što mi se događa i ona me osnažila za sve što će se tek dogoditi“, svjedoči. U sedmoj godini braka nada je preko društvenih mreža doznala za duhovne vježbe koje na otoku Krku vodi Vlč. Zlatko Sudac. „Premda nisam znala što nas tamo očekuje, u srcu sam osjetila da bi bilo lijepo otići tamo“, priznaje. Palade su na Krku boravili tri dana, nakon kojih ih je Vlč. Sudac primio na molitvu i blagoslovio. Položio je ruku na Nikolu i Klaru te im rekao da će sve biti u redu, samo neka se pouzdaju u Gospodina. Nadi je pak poručio da bude hrabra majka te da će ju ta hrabrost pratiti tijekom života. Nada tada nije shvaćala o čemu ovaj svećenik govori te da će se njegove riječi uskoro pokazati proročima. Na koncu im je poručio da čitaju životopise svetaca u kojima će pronaći uzor i snagu za sve što ih čeka. „Bilo je o jedno lijepo duhovno iskustvo na kojem je započelo naše obiteljsko obraćenje“, kaže. Na toj su duhovnoj obnovi upoznali fra Ivana Lukača, dalmatinskog svećenika koji sada djeluje u župi Kljaci. Fra Ivan je mlade roditelje upitao zašto njihov sin Nikola ne govori. Odgovorili su da ne znaju, ali da to ima veze s njegovom dijagnozom autizma. Svećenik je obećao da će moliti za dječaka. Nada nam govori kako ju je dirnula fratrova briga za dijete pa joj je bilo žao što nisu izmijenili telefonske brojeve. Međutim, kada je nakon godinu dana prijateljici prepričala susret s fratrom, ispostavilo se da ga ona poznaje. Nada ga je nazvala, a franjevac joj je obećao da će prvom prilikom obići obitelj. „Nazvao nas je nakon nekoliko dana i rekao da će kroz pola sata svratiti na molitvu. U kući je nastala

6.

panika. Pa ne dolazi vam svaki dan u kuću fratar...“ šali se Nada. Svećenik je molio nad Nikolom i Klarom te im udijelio bolesničko pomazanje. „Premda je to bilo lijepo duhovno iskustvo, nismo primijetili da se ono nešto posebno odrazilo na njihovu ponašanje. Međutim, sutradan je uslijedilo nešto doista posebno...“

Idućeg dana Nikola je otišao u školu. Nada je u uobičajenim kućnim poslovima prekinuo poziv njegove učiteljice koja je plakala i ponavljala kako se upravo dogodilo čudo zbog kojeg cijeli razred slavi. Na *WhatsApp* će joj poslati snimku Nikole kako čita. „Nije mi bilo jasno o čemu ona govori. Pa kako će čitati, kad on ne zna ni pričati? Uskoro sam dobila snimku svojeg Nikole kako čita iz čitanke.“ Nada je shvatila da se dogodilo čudo. Nada je u tom trenutku, kada je njezin sin progovorio, spoznala da je Bog uistinu živ, da Bog djeluje i uslišava molitve. Budući da je Stipe tih dana bio kod kuće, također je svjedočio snazi sakramenta i shvatio da je Isus živ i prisutan te zaslužuje njegovo potpuno predanje. Bio je to veliki dan za cijelu obitelj, posebno za Stipu, koji je u tom trenutku upoznao živoga Boga. „Stipe i ja smo oduvijek imali skladan brak, bili smo povezani međusobno i s djecom, ali ovaj događaj nas je dodatno zbližio. Oduvijek smo osjećali da nam u životu nešto nedostaje, ali nismo znali da je to živi Bog. Kada smo to spoznali, u našoj obitelji se rodila nova dimenzija ljubavi i zajedništva. Uslijedile su godine našeg rasta u vjeri“, svjedoči Nada.

Godine 2020. Nada i Stipe sudjelovali su u molitvi krunice ispred splitskog rodilišta u sklopu kampanje „Hrvatska za život“. Nedugo nakon završetka inicijative Nada je saznala da nosi jednojajčane blizance. „Zanimljivo je da smo mi molili za život, da Bog ga je darovao nama“, kaže. Međutim, u dvanaestom tjednu trudnoće malena dječja srca su prestala kucati pa je Nada morala obaviti iretažu. Priča kako je zadržala sliku s ultrazvuka snimljenu neposredno prije zahvata. „Na toj su slici naše bebe zagrljene. Bog ih je kao blizance stvorio u jednom zajedništvu i te su dvije male duše zagrljene preselile Gospodinu“.

Unatoč liječničkoj preporuci da idućih pola godine ne ostaje trudna, Nada je samo mjesec i pol dana doznala da je ponovno trudna sa svojom Marijom koja je rođena kao zdravo dijete. Dva mjeseca nakon njezina rođenja test na trudnoću ponovno je pokazao da je trudna. „Trudnoća s Josipom je bila uredna i, kako je liječnik govorio, školska. Međutim, dva dana prije termina ustanovilo se da mu je srce prestalo kucati, odnosno da je Josip preminuo. Zanimemila sam od šoka jer nisam mogla vjerovati da se to može dogoditi na samom kraju trudnoće“, objašnjava. Liječnik joj je rekao da će morati roditi prirodnim putem. Porod je trajao čak 12 sati. Nada je odbila lijekove protiv bolova jer je, kako kaže, imala potrebu patnju rađanja prikazati Gospodinu za „nešto više“. Treba napomenuti kako su tijekom trudnoće s Josipom Palade saznali da njihova Klara ima problema s crijevima, odnosno da boluje od ulceroznog kolitisa, pa je Nada tu patnju prikazivala za Klarino ozdravljenje. Dok je rađala, liječnik se nagnuo nad nju kako bi je utješio i poručio joj da se ne boji zaplakati. Odgovorila mu je da ona u srcu osjeća radost jer svojeg Josipa predaje Gospodinu. Premda je tužna zbog gubitka, raduje se jer zna kamo njezino dijete odlazi. „Tada sam primijetila da dok me lijernik tješio da je kroz njegovu bijelu kutu izvirio i karmelski škapular, što sam doživjela kao dodatno ohrabrenje.. Moja majka, koja je također izgubila sina, u ovoj je boli uz mene. Znala sam da me Gospa tješi i suosjeća sa mnom.“ Josip je rođen za nebo na Pepelnicu 2022. godine. Obitelj ga je sahranila u obiteljsku grobnicu. Stipe je nosio lijes, a kasnije je svojem prijatelju rekao da se tada osjeća kao Gospa koja je rukama držala mrtvo tijelo svoga Sina. „Tako je on držao tijelo našeg Josipa i predao ga Bogu“, kaže Nada. Priznaje kako nije bilo lako djeci, koja su očekivala brata, objasniti da je beba otišla u nebo i da ih tamo čeka. Međutim, djeca su to prihvatila i nisu previše preispitivala Božju volju. Nalaz obdukcije pokazao je da je Josip imao niz zdravstvenih komplikacija, a vjerojatno je preminuo zbog tromba na krvnoj žili koji je uzrokovao gušenje. Pretrage su također pokazale da je dječak imao sindrom down.

Od onog liječnika s karmelskim škapularom doznala je da joj ovo teško iskustvo ne bi trebalo predstavljati prepreku da i dalje ostane otvorena životu. Tri mjeseca kasnije nada je ostala trudna s Terezijom Josipom. „Djevojčica se trebala zvati samo Terezija, ali je rođena 2 ožujka 2023. godine, na rođendan našeg pokojnog Josipa, pa smo joj dodali ime Josipa“, objašnjava.

Nada dalje priča kako se tijekom trudnoće, bez obzira na prethodna bolna iskustva, nije bojala, nego se tješila mišlju da joj „Gospodin neće dozvoliti nešto što nadilazi njezine snage“. U ljeto 2022.

7.

godine, otprilike dva tjedna prije nego što je Nada doznala za trudnoću s Terezijom Josipom, njezin Stipe je počeo osjećati neobičnu iscrpljenost. „Vjerovali smo da je to povezano s ljetnim vrućinama, ali sam ga ipak uspjela nagovoriti da napravi krvnu sliku. Nalaz je pokaza da ima nisko željezo... Bez obzira na to što nam se to učinilo bezazlenim, liječnica ga je poslala na hitni prijem kako bi prošao detaljniju obradu“, priča. U splitskoj bolnici mu je otkriven tumor na rektumu. Liječnik je ušao u bolničku sobu kako bi Stipi priopćio dijagnozu. Biraio je riječi. Objasnio mu je da su pretrage pokazale kako se nažalost radi o najgoroj mogućoj dijagnozi te da ga čekaju kemoterapije i zračenja. Stipe je reagirao kratkom rečenicom: „Bogu dragom hvala“. U sobi je nastao muk. Svi su se čudili čovjeku koji zahvaljuje na patnji. Stipe se u slijedećih godinu dana pokazao kao hrabar muškarac koji je s nadnaravnom radošću i ljubavlju prihvaćao bolest te čak zahvaljivao na njoj. Posebno je sretan bio kad je saznao, da je Nada ponovno trudna. „Teško je opisati te trenutke radosti. Osjetili smo onu posebnu radost koju osjećate s prvim djetetom. Stipe je doslovno plakao od sreće“, prisjeća se Nada. Uslijedilo je vrijeme nade, svi su vjerovali da će Stipe ozdraviti. Smatrali su da im Bog ne bi darovao još jedno dijete ako im planira uzeti Stipu. Nada je bila uvjerena da Bog neće dozvoliti da sama podiže petero djece. Međutim, ipak nije bilo tako. Malena Terezija Josipa rodila se početkom ožujka, a Stipe je preminuo 30. svibnja 2023. godine. „Naravno da nam je bilo teško. Suočili smo se s neopisivom boli i strahom. Međutim, vjera nas uči da se rađamo za vječni život te da je sve ovo na zemlji prolazno. Mi smo samo zemaljski hodočasnici. Mnogi to ne mogu shvatiti, ali meni je upravo ta misao na vječnost, na ono za što smo uistinu rođeni i stvoreni, davala snagu“. Tješi je misao da je njezin Stipe živio i trpio za Krista, s Kristom je ponio svoj križ i sada s Kristom uživa u nebeskoj slavi. Jedan joj je svećenik rekao da, kada dođu trenuci boli i tuge, kada joj ponestane snage i kada pomisli da bi mogla klonuti, usmjeri svoj pogled prema Isusu na križu. „Tada uzmi raspelo u ruke i ono će ti održati itekako snažnu propovijed“, završava Nada.

Zato danas, na početku korizme preporučam u vaše molitve ovu obitelj, a ovdje objavljujem i broj računa na koji možete uplatiti materijalnu pomoć za ovu dragu obitelj Palada da im olakšamo materijalne terete života. On su nas obogatili svojim svjedočanstvom o Božjoj snazi i otkrili nam dubine vjere i značenje križa Gospodinova, a to je najvažnije bogatstvo. Hvala obitelji Palada što su s nama podijelili svoju potresnu životnu priču vrijednu svakog ljudskog, a vjerujemo i Božjeg poštovanja. Želimo im svaki Božji blagoslov.

Nada Palada, Oca Jordana Viculina 8a, 21215 Kaštel Lukšić
PBZ banka, IBAN: HR5223400093214105739.

„Razderite srca svoja, a ne svoje haljine“.

Tim riječima, iz prvoga čitanja, opominje prorok Joel svoje sunarodnjake koji su upali u dvoličnost: oni na izvanjski način izražavaju žaljenje za svoje grijehе, ali to nije iskreni stav njihova srca. Danas bi ove prorokove riječi mogli malo izmijeniti: nemojte pepelom posipati samo svoje glave, nego i svoje srce.

Pepelom započinjemo korizmu. Uvijek postoji opasnost da u tome vidimo samo izvanjski znak. No, pepeo je prije svega znak stanja i odluke našega srca na početku korizme. Pepelnica je putokaz koji nas vodi do tajne otkupljenja. Toj neizmjernej tajni, kroz ovo vrijeme, svatko bi se od nas trebao istinski približiti.

Pepeo kojim ćemo danas od strane svećenika biti obilježeni bit će blagoslovljen našom molitvom i znakom križa. Time se svakome od nas jasno doziva u pamet da Križ u potpunosti uništava svaki naš grijeh i svakoga od nas privodi k spasenju. Osim toga, svemu što je po grijehu za čovjeka postalo prolazno i smrtno, Križ daje pečat neprolaznosti i vječnosti.

Jer grijeh je čovjeka bacio u ponor i prah grijehа, ali ga Kristov križ iz praha diže u milosrdno Božje naručje i uživanje Božje blizine. Upravo za to ustajanje i izdizanje iz praha i prolaznosti u vječnost Božje spasenjske zbilje darovano nam je ovo korizmeno vrijeme. Ono je, ako se prihvati srcem, simbol kajanja, žaljenja za grijehе koje činimo i znak suosjećanja s Kristovom

8.

mukom koje se u korizmi s posebnim osjećajem sjećamo i o kojoj intenzivnije kroz ovo vrijeme razmatramo.

Kad se nađemo pred velikim otajstvom Isusove muke, potrebno je u sebi stvoriti raspoloženje posebne vjerničke ozbiljnosti u kojem ćemo nastojati popraviti i ispraviti sve ono što u našim životima nije usklađeno s Božjom voljom i njegovim zakonom.

Ne moramo puno razmišljati što nam je činiti: Isus u evanđelju daje put koji nam valja slijediti, a sadržan je u molitvi, postu i djelima milosrđa.

Shvatimo ozbiljno ove Isusove savjete. Odlučimo više, i vremenski i s više riječi i češćim dolaskom u crkvu, moliti kako bismo se približili samome Bogu; odvažimo se postiti, napose petke, kako bismo se pokazali jačima od želja i potreba našega tijela i sposobnima za žrtvu; činimo djela milosrđa, dijelimo ono što imamo s drugima koji su u potrebi, jer tako u svojoj svakodnevicu konkretiziramo Isusovu riječ: „Što god učiniste jednome od moje najmanje braće, meni učiniste!“

Korizma u kojoj ćemo intenzivnije i jače moliti, dolaziti u crkvu, postiti, odricati se i znati dijeliti dobra koja imamo bit će nam siguran put prema pomirenju s Bogom i otvaranju drugim ljudima. Neka nam sva korizmena nastojanja na putu posvećenja budu na spasenje i blagoslov! Amen!

Obavijesti

PON	12. II.	Damjan		
UTO	13. II.	Katarina Ricci	17h Marija Gorica	+ Ana i Pavao Pili, Marija i Franjo Kuharić
SRI	14. II.	Pepelnica	17h Marija Gorica	+ Žiga Barić i Slavica Cesar
ČET	15. II.	Klaudije	17h 19h Marija Gorica	+ Mihalj Jakolić <i>Vjeronauk za KRIZMANIKE</i>
PET	16. II.	Julijana	17h 19h Marija Gorica	Križni put Zajednička sv. MISA <i>Vjeronauk za PRVOPRIČESNIKE</i>
SUB	17. II.	Bartol		
NED	18. II.	<u>Prva korizmena nedjelja</u>	8h Marija Gorica 9,30h Sveti Križ 10,40h Marija Gorica	+ Stjepan (<i>stariji</i>) i Milka Topol i Obi. Mikec + Marija (<i>god.</i>) i Josip Jakovina i za zdravlje jedne osobe KRIŽNI PUT ŽUPNA SV. MISA

U petak, 16. veljače u 17 sati imamo prvu ovogodišnju pobožnost Križnoga puta, a onda večernju sv. Misu za ove pokojnike: za žive i mrtve iz jedne obitelji, za sve patnike i bolesnike, za obraćenje grešnika, osobito psovača i za duše u čistilištu.

Izdaje: ŽUPA Pohoda B. D. Marije – MARIJA GORICA
Tel. 01/3395-848; 098/452-192; stjepan.baric@yahoo.com
glavni urednik: vlč. Stjepan Barić, župnik

uredovno vrijeme: utorak i srijeda: poslije podne od 16 do 17,30; te četvrtak i petak: ujutro od 8 do 9h